

Chương 27

Tình Nhân Tiên Xuất Hiện

Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, và Triển Mộng Bạch lắc đầu thở dài.
Tiêu Vương Tôn thuật lại cái chết của Dương Toàn cho Lam Đại tiên sinh nghe.
Lam Đại tiên sinh lẩm nhẩm:

- Lưới trời thưa, nhưng khó lọt!...

Một lúc lâu, lão hưởng qua Tiêu Vương Tôn, vòng tay:

- Giao tình, quý trọng ở cái tâm! Các hạ biết lão phu rồi, lão phu không cần nói nhiều hơn.

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Lam Đại tiên sinh tiếp:

- Xin tạm biệt!

Tiêu Vương Tôn kêu lên:

- Tại sao thế?

Lam Đại tiên sinh mơ buồn:

- Nơi này đâu phải là chỗ lão phu nên ở lâu?

Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, biết rằng trong chốc lát nữa đây, quần hùng sẽ kéo nhau đến Tiềm Long trang vấn tội Tô Siễn Tuyết, Lam Thiên Chùy không thể tiếp trợ bà, cũng không nỡ nhìn bà ta thọ hại, cho nên phải ly khai.

Nghĩ thế, Đế Vương Cốc chủ không ngăn chặn lão lại, chỉ thở dài:

- Ngày nay cách biệt, ngày khác gặp nhau! Mong Lam huynh cho biết đến lúc nào thì chúng ta lại có dịp uống mấy chén rượu trùng phùng?

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Dịp, thiếu chi dịp! Chỉ tùy ở người có muốn những dịp ấy hay chẳng!

Hưởng qua ba vị đại sư, tiên sinh vẫy tay chào, quăng luôn chiếc cán chùy, gọi Triển Mộng Bạch:

- Võ lâm thiên hạ từ này là của tiểu huynh đệ đó!

Thình âm còn ngân dài, bóng hình đã khuất gập.

Mãi một lúc lâu, Triển Mộng Bạch mới bật cười sang sảng. Hào khí bộc mạnh trong tâm tư chàng.

Quần hùng cũng sảng khoái vô cùng. Một phần vì được nghe một mẫu truyện lý thú, một phần vì loại được một địch thủ lợi hại.

Đoạn Hồng đại sư mấy phen dậm chân toan chạy theo Lam Đại tiên sinh, song cuối cùng bà chạnh lòng, đứng lại.

Một lúc sau, Triển Mộng Bạch bước đến trước mặt Giác Hồng đại sư, muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không nên lời.

Giác Hồng đại sư cười nhẹ:

- Người muốn hỏi tin tức về nàng?

Nàng đây, dĩ nhiên là Tiêu Phi Vũ.

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Giác Hồng cười nhẹ:

- Nàng đã được bần ni độ hóa. Bây giờ được gọi là Phi Hồng đại sư.

Triển Mộng Bạch giật mình, tái mặt, sững sờ đứng thừ ra.

Tuyệt Hồng thấy vậy vội chen vào:

- Triển thí chủ đừng quá tin người. Tiêu cô nương còn vướng bụi hồng trần, không thể vào nhà Phật được đâu. Nàng sắp đến đây rồi.

Triển Mộng Bạch nghe xong, đỏ mặt, còn Giác Hồng đại sư thì chum chim cười.

Bỗng, từ bốn phía, vang lên những tiếng báo động, tiếp theo đó, tiếng vũ khí chạm nhau, rồi tiếng người chạy rầm rập.

Đã biết trước có mai phục nhưng quần hùng cũng không khỏi biến sắc.

Nhạc Triều Dương ngưng thần, lắng tai nghe ngóng. Một lúc lâu, y thốt:

- Có ít nhất cũng trên bốn năm mươi người bao vây chúng ta!

Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cùng nhìn nhau, Tiêu Vương Tôn tặc lưỡi:

- Bốn năm mươi người!...

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Giết hết thì dễ dàng! Đánh đuổi cho chúng chạy đi, lại khó hơn lên trời!...

Tự nhiên, chẳng muốn sát hại một số người quá nhiều như vậy, song họ không thể làm khác hơn!

Bọn kia quyết chiến họ thì sao ?

Tiêu Vương Tôn trầm giọng:

- Trong số người đó ắt cũng có cao thủ điều khiển, chúng ta chỉ cần tấn công nhóm người này, còn đa số bọn vô tài thì...

Triển Mộng Bạch vụt kêu lên:

- Phía kia có người đến!... A! Mưu tượng như Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!

Tại sao cả hai lại ở đây ?

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết đến nơi, cả hai có vẻ hấp tấp vô cùng, họ vừa thở hổn hển, vừa nói:

- Xuống núi gấp đi, Triển huynh!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Chưa lên núi, sao lại xuống ?

Lý Quán Anh gấp rút:

- Tô... Tô phu nhân bố trí mai phục quanh đây, chỉ chặng thứ nhất không đã gồm trên bốn năm mươi người, nếu Triển huynh quyết lên trên đó, chỉ sợ...

Mạnh Như Tuyết nổi lời:

- Trong lúc hai chúng tôi không có đất dung chân thì Tô phu nhân thu nạp, đưa về đây, kể ra cũng là đại ân đại đức, nhưng... Triển đại hiệp đối với bọn tôi có cái nghĩa nặng như núi, cho nên chúng tôi liều chết xông xuống thông tri. Giả như đại hiệp muốn diệt trừ bà ta, thì còn thiếu chi ngày khác, cần gì phải gấp hôm nay!

Lý Quán Anh tiếp luôn:

- Trong những ngày ở tại địa điểm này, bọn tại hạ đã dò biết phần nào bí mật của bà ta. Bà ta là một con người hết sức nguy hiểm, Triển huynh nên thận trọng là hơn.

Triển Mộng Bạch bình tĩnh nghe hai người nói, sau cùng cương quyết đáp:

- Bọn tại hạ đã đến đây rồi, thì chỉ còn tiến chứ không thể lùi. Dù có chết, cũng nhất định chết tại đây!

Quần hùng hoan hô câu nói đầy khí khái đó.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Triển Mộng Bạch quả xứng đáng là con rể của Đế Vương Cốc chủ!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Xem ra tính khí của nó rất giống Đỗ huynh! Chỉ có tiến chứ không lùi...

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết biến sắc, chưa kịp nói gì, bỗng từ bên dưới có tiếng gọi to vọng lên:

- Tiêu lão đại!... Tiêu lão đại!...

Một bóng người từ chân núi lao vút lên, thuật khinh công ngang ngửa với Lam Đại tiên sinh.

Nhạc Triều Dương kinh hãi, hỏi:

- Ai thế ?

Tiêu Vương Tôn và Triển Mộng Bạch đã nhận ra rồi, chính là Thiết Đà.

Lạ lùng thay, trên lưng gù của lão lại có một người!

Tiêu Vương Tôn cao giọng đáp:

- Lão phu ở đây!

Chưa đến nơi, Thiết Đà thốt oang oang:

- Tiêu lão đại ơi! Hãy cứu hần! Hần sắp chết đó! Chỉ có lão đại mới cứu được hần thôi!

Với công lực tu vi của lão, mà lão còn thở hồng hộc đủ biết lão đã chạy với tốc độ nào mà đến đây!

Tiêu Vương Tôn cau mày:

- Ai thọ thương? Đặt xuống đi!

Thiết Đà đặt người đó xuống:

- Xem đi!

Quần hùng kêu lên kinh hãi. Người kêu to hơn hết là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.

Thì ra, người thọ thương chính là Ngô Thất!

Ngô Thất thọ thương thật là một sự kiện không ai tưởng tượng nổi.

Tiêu Vương Tôn thoáng biến sắc:

- Ai gây thương thế cho lão ta ?

Thiết Đà thở dài:

- Còn ai nữa ? Vô Ảnh Thương đấy! Nhưng Vô Ảnh Thương cũng thọ thương luôn, có lẽ cũng không nhẹ lắm đâu!

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Dương Phi hiện giờ ở đâu ? Làm sao người gặp họ ?

Thiết Đà đáp:

- Lúc tiểu đệ gặp họ thì họ đang đánh nhau rất hăng, kể tiếp cả hai cùng thọ thương như nhau. Đồ đệ của Dương Phi là Dương Thành ở cạnh, một mặt ý chí anh hùng, một mặt kiên đề tiểu đệ, nên hắn mang sư phụ đi, đồng thời yêu cầu tiểu đệ tìm cách cứu Ngô Thất.

Tiêu Vương Tôn lại hỏi:

- Rồi làm sao người đến đây ?

Thiết Đà nhìn sang Triển Mộng Bạch:

- Ý trung nhân của vị tiểu huynh đệ này cho chúng tôi biết.

Tiêu Phi Vũ đã nói năng được rồi, như vậy hẳn là nàng đã bình phục. Triển Mộng Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Chàng hỏi:

- Tiền bối gặp Vũ muội tại đâu ? Sao nàng chưa đến đây ?

Thiết Đà đáp:

- Ngô Thất và Dương Phi đánh nhau trí mạng tại bờ hồ Động Đình. Tiêu cô nương bất ngờ cũng có mặt tại đó, chừng như cô nương đang chờ đợi ai.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Vũ muội đợi...?

Chợt thấy mình hỏi nhiều quá, dậm ngượng đỏ mặt, nín luôn.

Tiêu Vương Tôn hỏi thay:

- Tiểu nữ đợi ai ?

Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ:

- Các vị sẽ hiểu trong chốc lát.

Thiết Đà thở dài:

- Cốc chủ mau cứu lão đi. Lão khẩn khoản đòi gặp mặt Mạnh Như Tuyết trước khi chết.

Tiêu Vương Tôn lắc đầu:

- Để xem sao, chỉ e...

Lão xem qua tình trạng của Ngô Thất, bắt mạch, rồi cho lão ấy uống một hoàn thuốc.

Trong khi đó, Mạnh Như Tuyết run run người, lệ xúc động tuôn tràn, cúi đầu nức nở.

Thiết Đà hỏi:

- Liệu lão ta qua được chăng?

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Tánh mạng thì chẳng sao, chỉ sợ võ công...

Câu nói không tròn, song cái ý thì thừa, ai ai cũng hiểu lão muốn nói gì.

Một con người suốt đời bán thân cho võ nghiệp, tạo nên thanh danh lừng lẫy, không ngờ cuối cùng lại chuốc lấy một thảm cảnh như vậy.

Mất võ công, chắc gì Ngô Thất còn can đảm sống nốt đoạn thời gian còn lại ?

Quần hùng nghe lòng se trước cái bất hạnh của đồng đạo võ lâm.

Một lúc lâu, Ngô Thất bắt đầu hồi tỉnh, miệng lẩm nhẩm:

- Tuyết Tuyết!... Nàng ở đâu ?...

Triển Mộng Bạch không tưởng nổi là một con người như Ngô Thất lại chí tình chí nghĩa đến mức độ đó. Sắp chết mà vẫn còn nhớ tưởng người yêu, một người yêu đã phản bội lão.

Mạnh Như Tuyết khóc to hơn trước, vừa khóc vừa nhào tới, ôm chầm lấy lão ta:

- Tuyết Tuyết ở đây! Ở đây!

Ngô Thất mở hí đôi mắt, thấy đúng là nàng, điểm nhanh nụ cười.

Nụ cười trên gương mặt tiêu tụy có vẻ ảo não thê lương làm sao.

Lão mấy mấy môi:

- Nàng!... Đừng đi nữa nhé!

Mạnh Như Tuyết gật đầu:

- Tuyết Tuyết không đi đâu! Tuyết Tuyết vĩnh viễn ở cạnh tướng công.

Ngô Thất nghĩ thầm: "Không ngờ mưu kế của Tiêu cô nương lại lợi hại như vậy.", rồi cười lớn:

- Tốt!...

Lão đưa tay định ôm nàng, bàn tay vừa vươn lên, lại rơi xuống rồi hôn mê luôn...

Nụ cười đó lâu lắm vẫn không tắt.

Quần hùng khỏi sự hiểu ít nhiều về sự tình, cùng tặc lưỡi thở dài.

Lý Quán Anh biến sắc mặt như màu giấy nhợt, sững người như gỗ.

Mạnh Như Tuyết trở lại bên cạnh y, thăm khở:

- Đại ca! Tôi không thể đi theo đại ca được nữa! Tôi... đại ca... tôi...

Lý Quán Anh cười thảm:

- Ta biết rồi!

Mạnh Như Tuyết tiếp luôn:

- Đại ca đã biết, vậy thì thôi!...

Họ nhìn nhau, không ai nói với ai nữa! Họ nhìn nhau một lần, lần cuối cùng, rồi vĩnh viễn không nhìn nhau nữa.

Cái nhìn đó gồm những gì đã qua, những gì sẽ đến, một cái nhìn gọn, đủ giải quyết sự tình, đủ nói với nhau ngàn lời vui buồn, cay đắng, ngọt bùi!

Mạnh Như Tuyết đến trước mặt Tiêu Vương Tôn, lạy tạ, đoạn bế Ngô Thất lên. Nàng thốt:

- Vì phải lo săn sóc cho bệnh nhân, tôi không thể lưu lại đây ra sức với tiền bối! Xin cáo từ...

Lúc Ngô Thất hiển hách thình danh, oai vọng, nàng không màng. Bây giờ, lão đã trở thành phế nhân, thì nàng lại hy sinh cuộc đời thanh xuân, cam sống âm thầm bên lão!

Quần hùng trông thấy nàng bế Ngô Thất, vừa khóc vừa xuống núi, cùng thở dài, lắc đầu lẩm bẩm:

- Nữ nhân!... Nữ nhân!...

Triển Mộng Bạch đập tay vào vai Lý Quán Anh, gọi:

- Lý huynh!...

Mắt long lanh lệ, Lý Quán Anh không muốn ai thấy y khóc, nên ngẩng mặt nhìn lên không, cười dài:

- Tình đến rồi tình đi. Lý tôi giờ không còn gì ràng buộc, càng thuận tiện cho cuộc tử chiến sắp tới.

Triển Mộng Bạch tán:

- Đúng là một nam tử hán!...

Đột nhiên, chàng nhớ đến những ràng buộc của mình, trong đó có Cung Linh Linh. Chàng vội phi thân trở lại phía sau tấm bia nơi phần mộ.

Cung Linh Linh đã mất dạng. Miệng địa đạo cũng đã bịt lại.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, gọi to:

- Linh Linh! Linh Linh!...

Đảo mắt nhìn quanh, chàng thấy có mấy dòng chữ nơi tấm bia, chẳng rõ khắc bằng mũi dao hay bằng đầu trâm, hình như vì ghi vội vàng nên không đều nét. Tuy nhiên, chàng vẫn đọc được:

- "Triển đại thúc! Linh Linh không còn mặt mũi nào gặp lại Tô phu nhân! Linh Linh phải đi. Linh Linh ra đi với niềm hoài vọng đại thúc và Tiêu cô nương mãi mãi hạnh phúc bên nhau! Được như vậy, Linh Linh cảm thấy vui rồi!"

Triển Mộng Bạch xúc động. Chàng lẩm nhẩm:

- Linh Linh! Chẳng bao giờ đại thúc quên được Linh Linh!

Chàng đưa tay xóa mấy dòng chữ, rồi trở lại với quần hùng.

Bỗng, từ bốn phía, tiếng hét la hòa lẫn với tiếng thép chạm vang lên, âm âm như thác đổ.

Dưới ánh dương quang, mấy trăm người hiện ra, vũ khí chớp sáng, ánh thép ngời đến đâu, sát khí bốc đến đó.

Triển Mộng Bạch chấn động thần oai, vừa lướt mình tới, vừa nói to:

- Chờ chúng đến không bằng ta tiến lên! Có tiến lên mới cướp được nhuệ khí của chúng!

Quần hùng hoan nghênh vang dội:

- Chí lý! Chí lý!

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Xem ra chỉ còn cách đó thôi! Chẳng hay tam vị đại sư...

Đoạn Hồng đại sư chậm rãi đáp:

- Dù đã trí thân ngoại tục, song bọn ta không thể không can thiệp. Hiền muội... ơ, sư thơ ơ, có đúng vậy không?

Tuyệt Hồng đại sư thốt:

- Con nhà Phật có cái bồn phận trừ ma cứu thế!

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Tốt! Lão phu cùng Đỗ huynh dẫn Triển Mộng Bạch và Thiết Đà xung trận. Ba vị đại sư bảo vệ đoạn hậu. Nhạc đại hiệp và chư quý vị ở giữa. Phải giữ liên lạc với nhau chặt chẽ!

Nhạc Triều Dương đáp:

- Tuân lệnh!

Triển Mộng Bạch vung kiếm quát:

- Tiến!

Thiết kiếm chớp lên, chàng lao mình vào rừng vũ khí.

Cuộc chiến khai diễn, khốc liệt khôn tả!

Tiêu Vương Tôn, Thiết Đà, Đỗ Vân Thiên tay không xông xáo giữa trận như vào chỗ không người, luôn tay điểm huyết chứ không giết một ai.

Thiết kiếm của Triển Mộng Bạch tới đâu, vũ khí của đối phương gãy, đứt nơi đó, đồng thời tiếng rú vang rền, máu vọt thành ngàn ánh hoa đỏ thắm.

Y phục của Triển Mộng Bạch nhuộm đầy máu.

Trong khi bọn Tiêu Vương Tôn tung hoành ngang dọc, thì trái lại, quần hùng dưới sự điều khiển của Nhạc Triều Dương lại hết sức vất vả. Trong số đó, có vài người thọ thương, ai ai cũng vấy máu khắp mình, máu của địch, máu của chính họ.

Ba vị đại sư ngày trước từng giết người không chớp mắt, hiện tại vì đã vận càn sa rồi, nên phải tránh đỡ máu. Họ theo sau quần hùng, thấy nơi nào lâm nguy là lướt tới giải cứu.

Nếu không có ba vị tiếp trợ, chắc quần hùng đã phải hao hụt một số lớn. Bởi dù sao thì với sức lực của khoảng hai mươi người, làm sao chống trả nổi một lực lượng hơn bốn trăm nhân mã?

Tiêu Vương Tôn thầm phục Tô Siễn Tuyết có tài mua chuộc thuộc hạ, chẳng những bà ta thu nạp được rất nhiều người, mà ai ai cũng tận tâm dốc lực phù trợ bà.

Vì bận tâm lo giải cứu những đồng bạn chung quanh, Triển Mộng Bạch không tiến nhanh được như ý muốn.

Mất một thời gian lâu, toàn thể mới thoát khỏi vòng vây.

Đối phương tiêu hao độ sáu bảy mươi người, bên cánh Nhạc Triều Dương có năm sáu người chết.

Ai ai cũng nhọc phờ, cả Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cũng thở hồng hộc.

Triển Mộng Bạch vọt mình đến cạnh Tiêu Vương Tôn:

- Nếu chúng ta không lên núi ngay, chỉ sợ Tô Siễn Tuyết trốn mất!

Tiêu Vương Tôn lắc đầu:

- Không trốn đâu! Bà ta định nhân dịp này tận sát tất cả những người đến đây để uy hiếp thiên hạ, chắc chắn không bỏ đi trước khi thành công.

Lão thở dài tiếp luôn:

- Qua cuộc chiến vừa rồi, ai ai cũng tiêu hao khí lực, nếu liều lĩnh tiến lên ngay, thì làm sao giao đấu nếu gặp phải cuộc mai phục khác!

Đỗ Vân Thiên phụ họa:

- Dù chúng ta lên được trên đó, gặp Tô Siễn Tuyết rồi, chỉ sợ kẻ cầm đao phải buông đao, kẻ cầm kiếm phải buông kiếm!

Triển Mộng Bạch cương quyết:

- Bất luận sự thế như thế nào, chúng ta cứ lên, được một bước hay một bước.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi oang oang:

- Tiêu lão ca! Triển Mộng Bạch!

Một người gọi, hai người xuất hiện.

Hai người đó là Thiên Mã hòa thượng và Mạc Vong Ngã lão nhân.

Tiêu Vương Tôn cười lớn:

- Hay quá! Đến đúng lúc quá!

Tiếp theo, một người nữa gọi to:

- Triển huynh đệ! Đại Sa Ngư dẫn toàn thể anh em tại Thái Hồ đến tiếp trợ đây!

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, reo lớn:

- Hay quá!

Rồi tiếng người chạy rầm rập, như trống đổ liên hồi. Hơn mấy trăm đại hán xuất hiện, người nào cũng oai mãnh như thiên binh, thần tướng họ chạy nhanh, vũ khí vung theo, ánh chớp sáng rực một góc trời.

Triển Mộng Bạch gọi to:

- Đại Sa Ngư! Đại Sa Ngư!

Đại Sa Ngư bật cười cuồng dại:

- Tốt quá! Đợi làm cỗ bọ này xong, chúng ta sẽ uống đủ ba trăm chén!

Một giọng nói hùng hổ vang lên, chặn ngang cuộc đối thoại giữa Triển Mộng Bạch và Đại Sa Ngư:

- Tiêu lão tiên bối! Triển đại hiệp! Hùng Chánh Hùng với toàn thể đệ huynh Bố Kỳ Môn đã đến đây rồi, các vị đừng lo kém khuyết nhân số.

Hơn trăm người vận áo trắng, vấn khăn trắng, vung đao mở đường qua vòng vây, khí thế mạnh không tưởng nổi.

Với sự tăng cường của hảo hán Thái Hồ và bọn Bố Kỳ Môn, cánh của Triển Mộng Bạch biến thành một lực lượng hùng hậu, sự chênh lệch xóa tan.

Ba vị đại sư lùi lại, họ nhận thấy không cần ra sức nữa.

Tiêu Vương Tôn cao giọng:

- Cảm phiền ba vị ở lại đây, giữ cái thế hậu thuẫn. Còn lão phu cùng Mạc lão nhân, Thiên Mã đại sư, Đỗ huynh, Thiết lão đệ, và Triển Mộng Bạch xông lên trên đỉnh núi.

Đại Sa Ngư cười lớn:

- Tiền bối yên trí! Để bọn này cho văn bối thu dẹp!

Triển Mộng Bạch hét to:

- Tiến!

Thiết Đà vọt đi, cay giọng thốt:

- Để lão phu mở đường cho!

Bỗng một tiếng cười quen thuộc, trong như ngọc vang lên:

- Còn tôi nữa chi!

Thì ra là Tiêu Phi Vũ!

Giữa đám đông, Triển Mộng Bạch ái ngại chẳng dám ôm chầm lấy người yêu để mừng mừng, tủi tủi. Chàng chỉ chụp tay nàng, âu yếm.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười thốt:

- Sau lúc chia tay, ta được nhị vị Tuyệt Hồng đại sư chữa lành thương thế. Kế đó, nghe tin hào kiệt khắp sông hồ lũ lượt kéo đến nơi này bèn tò mò tới xem thử. Vì phải lưu lại dưới chân núi để tiếp trợ Mạc lão bá, Đại Sa Ngư và các người kia, nên lên hơi trễ, người không trách ta chứ?

Triển Mộng Bạch lặng nhìn nàng, thấy dáng vẻ hơi ốm, cảm động nói:

- Ta... ngu huynh...

Thiên Mã hòa thượng đập tay vào vai Triển Mộng Bạch, cười lớn:

- Đi thôi! Muốn kể lễ gì với nhau, thì còn ngày mai ngày kia, thiếu chi ngày.

Họ lần lượt tiến lên, Thiết Đà dẫn đầu.

Đến một nơi, địa thế hiểm trở, Thiết Đà nói:

- Nếu Tô Siễn Tuyết trử sẵn gỗ đá bên trên lăn xuống, thì ở dưới này, chúng ta có cánh cũng không bay kịp mà thoát chết!

Lão vừa dứt tiếng, từ bên trên, có tiếng gọi xuống oang oang:

- Triển Mộng Bạch! Gỗ đá lăn xuống là các người tán mạng tất cả!

Người bên trên, là thiếu niên có thân vóc cao, với thiếu nữ em gái song sinh của Liễu Dạm Yên.

Lời nói có vẻ hăm dọa, song bên trong có ngụ ý cảnh cáo báo động cho chàng biết trước kịp thời tránh nạn.

Triển Mộng Bạch biết hẳn nghĩ đến cái tình ngày trước đề tỉnh chàng trong lúc nguy cảnh, nên hấp tấp vòng tay, hướng lên trên vái tạ, đoạn tránh xa địa điểm đó.

Chàng thoát đi, các người khác cũng thoát theo liền.

Rồi những tiếng âm âm vang lên, như trời long đất lở, gỗ và đá lăn xuống, đứng ngoài xa, ai trông thấy cũng kinh hồn.

Nếu vợ chồng thiếu niên kia không báo động, thì tất cả đã như như cá m.

Họ đi tới.

Không lâu lắm, họ đến một vực thẳm, sâu hơn trăm trượng, rộng hơn mười trượng.

Muốn tiến lên phải qua vực thẳm đó, và muốn qua vực thẳm, phải do con đường dây giăng ngang, đó là lối thông duy nhất.

Theo con đường dây mà qua, là làm một việc cực kỳ nguy hiểm. Song chẳng còn có cách nào khác hơn.

May mắn thay, những điều lo sợ lại không xảy ra, tất cả đều qua được hố sâu.

Họ nhận thấy có hơn mười xác chết nằm tại đầu dây. Bên cạnh cái xác chết, có một người cất cao thanh trường đao, thân đao vấy máu đỏ ngời. Máu cũng vấy khắp mình người đó.

Triển Mộng Bạch nhận ra chính là Lâm Nhuyễn Hồng.

Hiển nhiên, y được lệnh Tô Siễn Tuyết sai phái trấn giữ nơi đầu dây, đợi quần hùng qua được nữa vờ là giật dây, cho mọi người rơi xuống vực.

Y đã hạ sát tất cả đồng bọn mai phục tại chỗ, để cứu quần hùng.

Y có vẻ tiêu tụy quá độ, lại vấy máu bê bết, trông y thê thảm vô cùng.

Y không nhìn ai, miệng cứ lải nhải như người điên:

- Tần Cơ đã đi mất rồi. Nàng mãi mãi đi mất rồi. Các vị cũng đi đi! Đi đi!

Lại một kẻ khổ vì tình! Tình mất, là tất cả đều mất! Y không thiết tha với sự sống nữa, thì còn cái tâm nào mà phụ họa theo bọn ác.

Quần hùng cảm khái trước nghĩa cử của Lâm Nhuyễn Hồng, lần lượt vái tay chào, tiến lên.

Chừng như Tô Siễn Tuyết cho rằng ba cửa ải đó đủ ngăn chặn mọi cuộc xâm nhập, cho nên từ địa điểm cây cầu dây trở vào, không còn một cuộc mai phục nào khác nữa.

Nhờ thế, quần hùng đi thẳng đến trang viện hầu như bỏ ngõ.

Họ tiến thẳng đến tiền viện, rồi qua tiền viện, tới đại sảnh.

Từ bên trong đại sảnh, có tràng cười vọng ra, rồi một âm thanh trong trẻo vang lên:

- Quý khách từ xa đến, sao không báo trước, cho tiện thiếp chuẩn bị cuộc nghinh tiếp? Như thế này tiện thiếp phải thất lễ rồi.

Thực ra, Tô Siễn Tuyết hết sức kinh hãi khi thấy quần hùng đến nhanh như thế. Tuy nhiên, bà cố trấn tĩnh tâm thần, bảo toàn thể diện.

Quần hùng lần lượt kẻ trước người sau tiến vào đại sảnh.

Ai ai cũng đề cao cảnh giác, đề phòng Tô Siễn Tuyết giở trò nguy hiểm trong phút giây chạm mặt này.

Không ai nói một tiếng nào.

Tô Siễn Tuyết cũng biết mọi người căng thẳng cực độ, họ sẽ chẳng bao giờ mở miệng nếu bà chưa cất tiếng.

Bà bèn điểm một nụ cười tươi:

- Hôm nay thì giữa chúng ta chẳng còn có gì gọi là bí mật nữa. Các vị đã hạ cố đến đây, thì tiện thiếp không thể không ra mặt tiếp đón các vị! Vậy các vị có những thắc mắc chi, xin cứ nói ra, tiện thiếp sẽ giải thích rõ ràng, đúng sự thật. Tiện thiếp nghĩ, các vị đều là những bậc đại anh hùng, tất không thể có hành động vô lễ đối với một nữ nhân.

Tuy bại, bà vẫn hiên ngang, vẫn cương cường, không hề tỏ vẻ khiếp hãi, bà ung dung bình thản, giữ lễ vẹn toàn.

Quần hùng dù oán hận bà, cũng phải phục sự can trường hi hữu đó, và dù muốn dù không, cũng phải công nhận bà là nữ trung hào kiệt.

Tiêu Vương Tôn xoa hai tay vào nhau, bình tĩnh:

- Dù sao đi nữa, bọn tại hạ cũng không thể kém lễ độ đối với phu nhân, bất quá mong phu nhân giải thích cho một vài sự việc.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười:

- Xin cứ hỏi.

Tiêu Vương Tôn với giọng trầm trầm:

- Phu nhân là chủ nhân Tình Nhân Tiên phải chăng?

Tô Siễn Tuyết gật đầu:

- Phải!

Quần hùng đã biết như vậy rồi, song bà ta đáp một cách thản nhiên lại nhanh chóng, làm cho mọi người giật mình.

Triển Mộng Bạch rút kiếm, nhưng Tiêu Phi Vũ kịp nắm tay chàng, thì thầm bên tai:

- Chúng ta hãy hỏi cho biết những điều muốn hỏi rồi động thủ cũng chưa muộn!

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Tại hạ muốn biết Tình Nhân Tiên có ma lực huyền bí như thế nào, mà làm cho khách giang hồ phải chấn động?

Tô Siễn Tuyết cười nhẹ:

- Nói ra, cho các vị nghe, hẳn các vị sẽ thích thú lắm! Tiện thiếp phải sắp xếp đúng thứ tự của sự việc tường thuật rành rẽ, cho các vị hiểu rõ ràng. Xin các vị chú ý nghe đây!

Bà dừng lại một chút, bắt đầu thuật:

- Từ lúc nhỏ, tiện thiếp từng nghe nói đến những vị bá chủ trong võ lâm, nhưng chỉ có nam nhân thôi, chứ chưa hề nghe nói đến một nữ nhân nào ở ngôi vị đó. Tiện thiếp nảy sinh tham vọng muốn mình trở thành một nữ vương trong võ lâm, đến lúc lớn lên, gặp Đường huynh rồi, tiện thiếp quên dần tham vọng đó.

Mất bà mờ ảo như đang nhớ nhung về một thời xa xưa nào đó:

- Giả như cuộc hôn nhân giữa tiện thiếp và Đường huynh được thành tựu, thì có thể là sự việc hôm nay không xảy ra! Nhưng trong lúc tiện thiếp và Đường huynh yêu nhau, thì

Đường Vô Ảnh đã đính hôn cho y ở một gia đình khác rồi. Đường huynh không thể cãi lệnh của cha, nên cuộc tình duyên của chúng tôi phải dang dở. Trong cơn nóng giận, tiện thiếp nhớ đến tham vọng thuở ấu thời, quyết tâm thực hiện cho kỳ được. Tiện thiếp dùng mọi thủ đoạn, bắt buộc tất cả cao thủ trong võ lâm phải quỳ dưới gấu quần.

Hơn mười năm qua, số cao thủ giao tình với tiện thiếp rất nhiều. Tiện thiếp lại tìm ra một phương thức chế luyện một chất kịch độc. Đó là Tình Nhân Tiễn. Tình Nhân Tiễn không có điểm kỳ diệu nào khác biệt hơn ngoài chất độc của nó. Vì vậy tiện thiếp phải tưởng tượng trang sức cho nó có cái vẻ thần bí. Do đó, có lối xử dụng một đôi, gồm một mũi màu đỏ, và một mũi màu đen. Lại cố ý dẫn dò người xử dụng phải đợi đến đêm tròn trăng mới cho nó xuất hiện. Còn như ống bắn tên thì do Đường huynh chế luyện với cơ quan bí truyền của Đường gia. Nhờ thế, tên bắn đi nhanh hơn dùng cung thường.

Ngoài ra, tiện thiếp còn bày vẽ thêm một sự thần bí là Xuyên Tâm Linh, để gây hoang mang cho người bị hăm dọa. Những tấm lệnh đó, mới xem qua thì đều giống nhau, song nhìn kỹ thì sẽ thấy có điểm dị đồng. Những điểm dị đồng đó là ám hiệu của tiện thiếp ngày trước lưu lại cho các cao thủ giao tình lúc chia tay.

Chế luyện xong Tình Nhân Tiễn, tiện thiếp nhắm vào những cao thủ từng giao tình với tiện thiếp, phát xuất cuộc "khai đao".

Tiếp được Xuyên Tâm Linh, họ giật mình, nhận ra ám hiệu, họ giật mình lướt nữa. Rồi trong lúc hoang mang, Tình Nhân Tiễn xuất hiện. Đương nhiên, cuộc thanh toán thành công dễ dàng, vì trong lúc hoang mang, con người cảnh giác không chặn chẽ lắm.

Trong thời gian mấy tháng, số cao thủ đó hao mòn nhiều, dù chỉ vài lần trăng tròn, song mỗi độ trăng tròn là có vài mươi người cùng bị hạ, rai rãi khắp nơi.

Từ đó, oai lực của Tình Nhân Tiễn được truyền bá khắp bốn phương, ai ai cũng kinh sợ nó. Tiện thiếp ngầm sai Tần Sáu Ông đứng làm trung gian mua bán.

Nhận thấy sự lợi hại của nó, ai ai cũng muốn mua Tình Nhân Tiễn.

Người mua càng nhiều, thì người chết vì tiền phải gia tăng. Giá trị của tiễn cũng lên, dù nó chỉ là một mũi tên trúc.

Tiêu Phi Vũ thấy bà dừng lại, liền hỏi:

- Hỏa Phượng Hoàng cô nương hiện giờ ở đâu ?

Tô Siễn Tuyết kiêu hãnh đáp:

- Chết rồi! Đường Địch đã giết nàng. Chẳng những y giết con, mà y còn giết luôn cha ruột của y, Đường Vô Ảnh. Mọi việc y làm, đều vì tiện thiếp, không màng phải trái như thế nào.

Quần hùng biến sắc.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn gia phụ...

Tô Siễn Tuyết chận lời:

- Chính ta đã giết Triển Hóa Vũ.

Triển Mộng Bạch gầm lên một tiếng, vung kiếm đứng lên.

Tô Siễn Tuyết điềm nhiên:

- Ngồi xuống đi già trẻ tuổi! Ta không ngăn chặn nổi các người, thì khi nào ta còn hy vọng sống sót? Người khởi cần phải động thủ!

Trong lúc bà kể lễ truyện xưa, thì Đường Dịch đã xuất hiện bên bà.

Bây giờ, bà nhìn qua Đường Dịch một thoáng, rồi tiếp:

- Ta cùng Đường huynh, đánh ván bài này đã thua sạch, đành phải chết. Song lúc chết mà có bao nhiêu bạc đại anh hùng cùng chết theo, thì nghĩ ra cũng là một vinh hạnh!

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Bà nói thế nghĩ là sao ?

Tô Siễn Tuyết bật cười khanh khách:

- Trong vòng một dặm tròn quanh trang viện này, ta đã chôn hỏa pháo địa lôi khắp nơi, mà ngòi nổ là ở ngay tại đây. Có kẻ đặt trách canh phòng, nếu ta ra lệnh là kẻ đó cho nổ ngay, ta chết, tất cả cùng chết theo ta! Nếu mưu đồ ta thành công, thì công cuộc đề phòng này trở nên vô dụng. Hiện tại thì đã đến lúc ta dùng nó rồi. Ai có mặt tại đây, dù mọc cánh cũng không bay kịp mà thoát chết.

Bà lại cười, tiếng cười nghe thảm hơn tiếng quỷ khóc.

Quần hùng biến sắc.

Tiêu Vương Tôn nói:

- Người phụ trách châm ngoài nổ, chẳng lẽ cũng chán sống sao ?

Tô Siễn Tuyết cười rợn:

- Có bốn người tất cả! Chúng giám sát lẫn nhau. Cả bốn đều tự nguyện lãnh nhiệm vụ đó. Họ biết nếu các vị không chết, sẽ truy lùng, sát hại họ, cho nên, họ chọn giải pháp cùng chết với các vị. Bốn người đó là: Phương Tân, Phương Dật, Liễu Đạm Yên, và Tôn Ngọc Phật. Họ đánh đổi sinh mạng với Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, và Triển Mộng Bạch, kể ra cũng xứng đáng chứ! Bình sanh ta và Đường huynh hưởng hạnh phúc đã nhiều rồi, có chết cũng thoả mãn.

Quần hùng sửng sờ.

Tô Siễn Tuyết đứng lên, cười lớn:

- Tình Nhân Tiên hết! Chúng ta cũng xong rồi! Xong là đi! Ra đi vĩnh viễn!... Cho nổ là vừa!...

*

* *

Quần hùng chỉ còn chờ chết!

Ngờ đâu! Lệnh cho nổ đã đưa ra, mãi một lúc lâu, vẫn chẳng có tiếng động nào vang lên.

Quần hùng đi từ cái sợ đến cái mừng.

Tô Siễn Tuyết và Đường Dịch đi từ khoan khoái đến lo âu, rồi sợ hãi. Cả hai cùng biến sắc.

Bỗng, họ tung mình, vọt về phía cửa hậu.

Tiêu Vương Tôn hét:

- Đứng để cho bà ta châm ngòi.

Quần hùng nhích động thân hình!

Quần hùng đây gồm Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, toàn là những cao thủ thượng đỉnh trong võ lâm, thuận khinh công của họ siêu quần trần gian.

Hầu như họ đồng thời vọt đi cùng với Tô Siễn Tuyết và Đường Dịch.

Phía sau cửa hậu, có một tòa mật thất, tại trung ương có một đồ hình bát quái, nơi đó quần lộn vào nhau nhiều ngòi dẫn hỏa, nhưng hiện tại những ngòi đó đều ẩm ướt.

Bọn Phương Tân đã biến đi đâu mất dạng.

Trên tường có mấy chữ màu đỏ:

- "Tô phu nhân, xin thứ tội cho! Bọn này chưa muốn chết gấp!"

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.

Tô Siễn Tuyết và Đường Dịch chết sững.

Triển Mộng Bạch quát:

- Tô Siễn Tuyết! Người...

Tô Siễn Tuyết vươn hai tay, một đặt nơi ngực Đường Dịch, một nơi ngực bà, bật cười khanh khách:

- Không ai giết được ta...

Cả hai cùng ngã xuống.

Nơi ngực Tô Siễn Tuyết, có cắm một mũi tên màu hồng, nơi ngực Đường Dịch, có cắm một mũi tên màu đen.

Một đôi tình nhân quái dị, chết vì một đôi tiễn quái dị!

*

* *

Kim Phi và Nam Yến không đến Quân Sơn, song có đưa tin đến.

Theo tin đó, họ vừa tìm ra tung tích của Tiêu Man Phong và Hỏa Phi, thì bỗng một sớm một chiều, đôi vợ chồng trẻ biến mất.

Kim Phi lập thệ, dù phải đi khắp bốn phương trời, cũng quyết tìm cho được con và rể.

Lão Sơn Tam Nam và Hoàn Hồ đưa linh cữu của lão nhân Thất Chỉ Ông từ Mê Đàm đến, Triển Mộng Bạch làm lễ mai táng cực kỳ trọng hậu, lại thọ tang qua một thời gian.

Sau đó, chàng thành hôn với Tiêu Phi Vũ, tiệc cưới có Thiết Đà, Đỗ Vân Thiên, ba vị đại sư Tuyệt Hồng, cùng với sự hiện diện của toàn thể huynh đệ Bố Kỳ Môn và hảo hán Thái Hồ.

Ngoài ra, Triển Mộng Bạch còn tiếp nhận được ba món quà kỳ dị, nhưng người tặng quà lại vắng mặt.

Ba món đó là một cây "Tứ Huyền Cung", một bảo vật màu xanh đen, và một chiếc chùy vàng.

*Lừng lơ vừng quế soi thêm
Hương đưa bát ngát càng thêm bận lòng
Cung huyền bỏ đẩy kim nhung
Biết rằng quân tử có dùng ta chăng?
Đèn tà thấp thoáng bóng trắng,
Ai đem người ngọc thung thăng chốn này?*

HẾT